

Inspreken Raadsplein

Onderwerp : Nota “Zekerheid, solidariteit en in vertrouwen –
Uitgangspunten Duurzame armoede bestrijding”
(raadsvoorstel GM2012.0145) - Voortgezette behandeling
Plaats : raadsronde 5, vergaderruimte 0.43, 21.00-21.25 uur,
Datum : 7 mei 2012

I.v.m. persoonlijke omstandigheden was het niet mogelijk om in te spreken, dus ging deze suggestie, buiten procedureel, op donderdag 3 mei naar de diverse fracties per mail.

Geachte raadsleden,

Deze inspraak is tevens na te lezen op www.dmmgm.nl. Ik hoop dat u onderstaande in overweging wilt nemen bij uw besprekingen.

Door de huidige politieke situatie en met het oog op de komende verkiezingen is een aantal zaken in deze nota niet meer up-to-date. U heeft al veel naar voren gebracht in uw eerste behandeling van dit stuk. Het meeste is al gezegd. Ik wil me beperken tot de achterliggende visie.

De ziel van veel visiedocumenten is een “civil society” waar het vanzelfsprekend is dat burgers aandacht voor elkaar hebben en elkaar helpen waar dat nodig is. Dat stijgt ver boven politieke verschillen en heeft te maken met fatsoen en een breed gedragen moraal. Een streven dat ik, en velen met mij, van harte steunen.

De grote adder onder het gras van deze visie is het huidige gebrek aan homogeniteit tussen de verschillende beleidsgebieden en de daaruit voortvloeiende uitvoering. In het document wordt die wens ook al aangestipt. Zie laatste alinea, blz. 4, “Samenhangende visie”....

Een visie dient integraal doorgevoerd te worden. Dat neemt tijd, vraagt op punten om een verandering van mentaliteit en wint aan kracht door het continue besef daarvan te blijven aanwakkeren, want “de kracht zit in de herhaling”.....

Één punt verdient, volgens mij, extra aandacht en werd door u nog niet genoemd.

Het lijkt misschien relatief klein, maar dat is schijn.

Iedereen moet zich gelijkwaardig behandeld voelen. Zo lang dat niet het geval is dan mist deze visie haar 2 belangrijkste poten, “Solidariteit en Vertrouwen”.

Uiteraard dient uitvoering synchroon te lopen met gewenst beleid om elkaar “scherp” te kunnen houden op het doel.

2.2., blz. 10, 2de alinea, “Niet gebruik”

Hier wordt, min of meer, verklaard waarom er geen stijgende lijn is van “Gebruik”, ondanks de inzet van uitgebreide voorlichting en inventieve instrumenten.

Daarbij zet ik een groot vraagteken.

A) Iedere keer dat een burger in contact is met onze lokale overheid, en het inkomen komt ter sprake, dan dient de burger gewezen te worden op de voor hem/haar geldende inkomensaanvullende voorzieningen, zowel landelijk als lokaal. Dat dit gedaan is, dient bewezen te worden en de burger moet, indien nodig, hulp krijgen bij aanvraag.

Bij mijn weten is deze, relatief eenvoudige informatiemogelijkheid, nog steeds niet ingepast binnen onze overheid, om over hen die voornamelijk te maken met het Werkplein Helmond nog maar te zwijgen.

B) Er zijn vele redenen waarom mensen geen gebruik maken. Een daarvan is de schaamte voor de eigen situatie. Die schaamte vindt haar oorzaak hoofdzakelijk in stigmatisering. Onze overheid dient het voorbeeld te geven en binnen de eigen organisatie minstens zo goed te handhaven als zij het met onze burgers moeten doen. Stigmatisering is niet te voorkomen, maar we mogen wel verwachten dat onze overheid **daar niet** het voortouw neemt.

Het percentage fraudeurs onder uitkeringsontvangers is, om vele redenen (o.a. het niet op het spek gebonden zijn), veel lager dan het percentage fraudeurs onder mensen met een betaalde baan.

Iedere fraude is een aanslag op de bestedingscapaciteit van ons allen en dient uiteraard aangepakt te worden. Door, vooral ook lokaal, bijna alleen over fraude, en/of de specifieke aanpak daarvan, bij uitkeringsontvangers te berichten richt de overheid, met instemming van onze gemeenteraad, haar pijlen op een kleine groep zwakkere burgers. Dat is niet alleen laf, maar vooral enorm stigmatiserend.

Ik hoop dat u, i.v.m. bovenstaande, met constructieve voorstellen komt richting ons college. Ik kijk uit naar het griffieverslag van uw raadsronde.

Met vriendelijke groet en dank voor de genomen tijd,
Marc Albers